

ΑΘΗΝΑΙ

HERTZERH

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλ. 106.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΟΥ 1852.

ΘΩΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΤΟ ΑΝΕΥ ΜΗΤΡΟΣ ΤΕΚΝΟΝ.

(Συγγραμμάτις ἰδ. φυλ. 105.)

—ο—

Ε'.

Εἰς τὸν "Ηλιον.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου ἐν Φλάνδρᾳ ὁμοιάζει τὸ ἔαρ. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὁ θολερὸς καὶ συνεφώδης οὐρανὸς τῆς ὑετώδους ἐκείνης χώρας αἰθριάζεται, ἀνυψῶνται καὶ ἀπαυγάζει ἀπὸ λαμπρὸν κυανοῦ χρῶμα· ἡ φύσις ἀναζωογονεῖται κατὰ τὴν ἡδέϊαν τῆς ἀτμοσφαίρας θερμότητά· τὰ πτηνὰ ἀρχίζουσι πάλιν τὰ κελαδῆματά των, καὶ ἐνῶ ἀεικίνητοι στρουθῶν ὁμίλοι εὐθυμοῦσιν ἐπὶ γῆς πρὸ ἐλίου τοῦ ἐσπαρμένης, ἡ λεηλατοῦσιν θυμῆρσι κραυγαῖς τοὺς κήπους καὶ τὰ κλήματα· τὰ κλήματα, τὸ κομψὸν ἐκεῖνο παραπέτασμα τῶν τοίχων καὶ τοῦ ἀνωφλοῦ τῶν θυρῶν τῶν ἐπαύλειον — οἱ κορυδαλλοὶ ἀνιπτανται ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰς τὸν ἀέρα πληθύνον τοῦ σπίνου καὶ τῆς ἀντιπάλου αὐτῶν ὑπολαΐδος. Βλέπων τις τοσοῦτον ὕψηλὰ τὰ πολυάριθμα ταῦτα πτηνὰ, νο-

μίζει ὅτι εἶναι κονιορτὸς μελωδικὸς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραφερόμενος μετὰ τῶν ἀπὸ τῶν δένδρων ἀδιαλείπτως ἀποσπώμενων διαφόρων χρυσῶν καὶ πορφυρῶν φύλλων, ὅπερ βραδέως ἐπὶ τῆς γῆς πίπτοντα, ταραττονται ὑπὸ τῆς παραμικρᾶς τοῦ ἀέρος πνοῆς, καὶ πετώσι διὰ τὰ πέσωσι πάλιν εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ ἔλη. Τὸ ἡριανθὲς δεικνύει τοὺς ὠχρῶς βότρυας τῶν ἀνθέων τοῦ ὑπεράνω τοῦ χόρτου, ὅπερ ἀναγεννᾶται χλοερώτερον καὶ δροσερώτερον, τὸ ἶον ἀναδίδει κατὰ τὸ μήκος τῶν θάμνων καὶ τῶν τοίχων τὰς ἀνεκφράστους αὐτοῦ εὐωδίας· τὸ ὕδωρ εἶναι διαφανέστερον, ὥστε φαίνονται μυριάδες ἰχθύων παιζόντων καὶ ἀνασκιρτώντων ἐν ὧ α ἡλίῳ. Πανταχοῦ ἀπαντᾷ τις μικρὰ παιδίᾳ τρέχοντα, σκιρτώντα, διασκεδάζοντα καὶ τὴν ἀπλίστην αὐτῶν φωνὴν μετὰ τὴν γενικὴν ἐκείνην μελωδίαν μιγνύοντα, δότι ἐπανέρχεται ἡδὴ ἡ ὥρα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ ἀγαθὴ εἰσπάρθενος ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς θείας αὐτῆς ἡλακότης τὰ ὠρεῖα καὶ λευκὰ ἐκεῖνα νήματα, ὅπερ ἀπειρα ἐν τοῖς οὐρανοῖς μυχύνονται ἀναρτῶσι τοὺς εὐθραύστους στεφάνους των εἰς τοὺς ἡμιγύμνους κλάδους τῶν δένδρων καὶ, ἀφ' ἐαυτῶν, παρεμπλέκουσι μετὰ τοὺς κόμβους των τὰς μικρὰς χεῖρας, αἵτινες ἀνυψοῦνται πανταχοῦθεν, προσπαθεῖσαι νὰ τὰ ἀρπάσωσιν.

Οὕτως ὁ σμίνει ξένον εἰς τὴν μυστηριώδη ταύτην ἐ-

πύρρον, εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἀλλ' εὐάρεστον ἐκείνην εὐτυχίαν, ὡς αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ, αἵτινες ἀνεπαρτήτως παρέχονται, ὅταν κρατῇ τις μὲ τὴν χεῖρά του τὴν χεῖρα τοῦ ποθοῦτο ὑποκειμένου, ἀπ' οὗ ταξιδεύον τι μέλλει νὰ τὸν χωρίσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον

Τῷ ὄντι πρέπει νὰ εἴπῃ ἕκαστος χαῖρε εἰς τὰς τελευταίας ὥρας ἡμέρας· πρὶν κλείσῃ ἐπιμελῶς τὰ παράθυρα καὶ τὴν θύραν του, ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τῆς πύχνης καὶ τοῦ μελαμπορείου ἀνέμου, πρὶν λάβῃ θέσιν ἐμπροσθεν τῆς ἐστίας, ἥτις καίτι κροτούσα, πρέπει εἰσεῖν ἅπασι νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς πεδιάδος, νὰ πατήσῃ μὲ τοὺς πόδας του τὸ μαλακὸν ἔρπον τοῦ λειμῶνος, καὶ νὰ αἰσθανθῇ ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ ἡλίου!

Οὕτως ὁ ἀνορρώων Σαμουὴλ μετὰ τριῶν ἐβδομάδων ἀσθένειαν προητοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ πρῶτον φθὰν ἐκ τοῦ δωματίου του καὶ νὰ περιδιχθῇ εἰς τὸν κήπον τοῦ Κυρίου δε-Σιμεκούρ. Ἡ μήτηρ του τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐτέρου βραχίονος, ἡ Ἀθηναῖς ἔθεσε τὸν ἄλλον ἐπὶ τοῦ ἰδικίου τῆς, καὶ ὁ λοχαγὸς Δουστὼς ἐποφορτίσθη νὰ μετακομίσῃ τὴν μεγάλην ἔδραν. Ἡ ὥχρὰ καὶ ἰσχυρὴ φυσιογνωμία τοῦ Σαμουὴλ, ἐξέσφαζε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν.

— ὦ! ἐψιθύριζε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων. ὦ! τίς ἤθελε μοι ἐγγυηθῇ ποτε, ὅτι τοσαῦτα χαρὰ ἐπεφυλάχθησαν ἀκόμη δι' ἐμέ, μήτέρ μου!

Τοῦτο λέγων κατέβαιναν εἰς τὸν κήπον, ὅπου εὐρίσκειτο συνηθροισμένη ὅλη ἡ οἰκογένεια τῆς Κυρίας δε-Σιμεκούρ, ἥτις ἦλθε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη μετὰ πόθου.

— Ἦδη, εἶπεν ἡ Ἀθηναῖς, ἡμεῖς μὲν πρέπει νὰ προσέξωμεν μὴ σὰς ἐνοχλήτωμεν, ὑμεῖς δὲ νὰ κατῆσθε.

Αἶφνης οἱ ἐξ νεᾶνιδες ἔτρεξαν δρομαίως εἰς τὸ οἶκον καὶ ἐπονήλθον, ἡ μὲν φερούσα καθέδραν, ἡ δὲ μικρὸν σκαμνίον, ἡ δὲ προσκεφάλαιον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ λοχαγὸς Δουστὼς εἶχε φροντίσει περὶ τούτου.

— Εἰσθε καλὰ; ἠρώτησαν ὁμοφώνως, ὅταν ἐκάθην ὁ Σαμουὴλ.

— Καλὰ; ὦ! ναί, καλὰ! ὑπετραύλισεν ὁ ἀνὴρ ξωνόντων συγκλητῆς. Πόσον ἀγαθαὶ εἰσθε! Πόσον φροντίζετε δι' ἐμέ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Ναί ἦδη, ἐπανελάβεν ἡ Ἀθηναῖς; μειδιῶσα, κατὰ τὸ δίκαιον ἐμοῦ, ὡς νοσηλευστῆς, ἀπαιτῶ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ὅλαι, εἰς τὸν ὀρόβου, καὶ ἡ κίνησις αὕτη συγχίζουσι κεφαλὴν, εἰς τὴν πολὺ ἀδύνατον εὐταν καὶ τὰ πλείστα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀέρος ἦδη παρενοχλομένην, κύριε Σαμουὴλ.

— Ἡ Ἀθηναῖς ἔχει δίκαιον· ναί, τέχνη μου, εἶπεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ, ἔλθετε, ἀκολουθήσατέ με.

— Θέλω ἀφελθῇ ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐί μου, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κάμῃ ἀγορὰς τινας, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ οἰκῆματός δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς.

— Περὶ οἰκῆματος; διέκεψεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ μετὰ φωνῆς φιλικῆς ἐνταύτῃ καὶ περωρισμένης. Πῶς! δὲν εἰσθε καλὰ εἰς τὴν οἰκίαν μας;

— Αἶ ναί! Ὅθ μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία Δουβῶ, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κυρίαν δε-Σιμεκούρ, ὅθ μείνωμεν ἐδῶ μέχρι τῆς εἰς Παρίσιους ἀπελεύ-

σεώς μας, μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τοῦ Σαμουὴλ.

— Ἀγαθὴ τύχη! ἀπεκρίθη ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ· περιχαρὴς γενομένη.

— Ἐπιστρέφω ἀμέσως, Σαμουὴλ! εἶπεν ἡ κυρία Δουβῶ, φιλήσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὰς διὰ τὴν ἀναχώρησιν προετοιμασίας μου· αὐριον ἐπιστρέφω εἰς Παρίσιους.

— Τόσον ὀλίγῳρα! ὁ λοχαγὸς Δουστὼς; ἠρώτησεν ὁ Σαμουὴλ.

— Αἱ ὑποθέσεις μου μὲ προσκαλοῦσιν αὐτοῦ· ἦδη δὲν εἶμαι τόσο ἀναγκαῖος· ἀρίων τὴν μητέρα σου πλησίον σου, καὶ οὐ λαμβάνεις ἐδῶ περιποιήσεις ὡς παιδίον τῆς οἰκίας. . . . Ἐάν ποτε λησμονήσω τὰς πρὸς σὲ καλὸς τῶν κυριῶν τούτων, προσέθηκε, ζωηρῶς συγκινηθεὶς, καὶ ὁ οἶμος νὰ εἴπῃ βλασφημίαν, ἢ μετὰ δυσκολίας ἀπεσιώπησεν, ὁ διάβολος νὰ . . .

— Λοιπὸν! διέκεψεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ· πρέπει νὰ μᾶς κάμῃς χάριν τινά.

— Ζητήσατέ μοι τὸ αἷμά μου . . . Ζητήσατέ μοι . . .

— Μὴ ἀναχωρήτε, εἰμὲ μεθ' αὐριον, λοχαγέ, γευθῆτε αὐριον μετ' ἡμῶν, καθὼς ὁ κύριος Σαμουὴλ, καὶ ἡ κυρία Δουβῶ, οἵτινες ἦδη μοι τὸ ὑπεσκέθησαν.

— Βυχαρίστωε, κυρία! τῇ ἀληθείᾳ, εἰσθε πολλὰ καλὴ. Νὰ πάρ' ὁ ἄνεμος! ἀπεφασίσσατε νὰ με κατασκληλώσῃτε μὲ τὰς καλωσύνας σας!

— Αὐριον εἰς τὰς δύο λοχαγέ!

— Αὐριον εἰς τὰς δύο, κυρία!

Ὅταν ὁ πέριξ αὐτοῦ ὄμιλος ἀπεμακρύνθη μὲ τὴν κυρίαν δε-Σιμεκούρ· τὴν κυρίαν Δουβῶ καὶ τὸν λοχαγόν, ὁ Σαμουὴλ, οὗ τὸν ἀσθενὴ ἐγκέφαλον εἶχε καταταραξῇ ὁ συγκεχυμένος ἐκεῖνος τῶν φωνῶν ὁρμαβος καὶ ἡ κίνησις, καὶ τὸν ὅποτον ἐξάλειψεν ἡδὴ ἡ σφοδρότης τοῦ ἀέρος, ἔρριψε πάλιν ἡσυχῶς τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς ῥάχης τῆς καθέδρας. Ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα διεμεινεν ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους, ἀναισθητῶν, νεκρῶν καὶ μὴδὲν σκεπτόμενος.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος, ὅστις εὐάρετως ἔλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ ἀνεφέλου, διεπέρασε τὰ μέλη του μὲ ἀπαλὴν καὶ ζωογόνο θερμότητα· ἐνῷ ἡ φαντασία τοῦ ἀναρρώσαντος ἀνεκτίετο ἅπασαν ἑαυτῆς τὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ περὶ αὐτὸν ἐπικρατούσῃ σιωπῇ, ἦν διέκοπτε μόνον ἐνίοτε ἡ ἀδολοσχία μικροῦ στρουθίου, ἀνιπαμένου ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου.

Ὁ Σαμουὴλ διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνεστάλη εὐχαρίστας, βλέπων ἑαυτὸν ἀπολαύοντα εὐτυχίας, μὲ τοσοῦτον τρυφὰν ἡδυπαθειαν περιτοχιζούσης αὐτόν! Μετὰ τοσαύτας ἡμέρας, ἃς διήλθε ἐν τῇ ὀχλήρᾳ καὶ ἀνὴλῃ ἀτμοσφαιρᾷ δωματίου σκοτεινοῦ καὶ κεκλεισμένου, τῷ ἦτον ἦδη εὐάρεστον νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως ἀέρα καθαρὸν, νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν πλημμυρόντα φωτὸς, νὰ ἀναμειγνύῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν ὄμιλον ἐκεῖνον τῆς εὐγνωμοσύνης, ἢν ὀλοκλήρως ἡ φύσις ἐψάλλεν εὐχαρίστας πρὸς τὸν Θεόν! διότι ὁ ἄνθρωπος εὐδέποτε εἶναι ὀρθροκυνικώτερος καὶ μᾶλλον ἐλεύθερος ἐγγιστικῶν καὶ εὐτελῶν αἰσθημάτων εἰμὲ κατὰ τὰς πρώτας τῆς ἀναρρώσεως τοῦ ἡμέρας. Ἡθελε τις εἰπεῖ, ὅτι ἐκ τῆς φυσικῆς ἐγεννᾶτο ἡ ἠθικὴ παλιγγενεσία καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ, γειτῶν πρὸ ὀλίγου Θεῷ διὰ τῆς προσελεύσεως τοῦ θανάτου, ἀπήγαυε τὴν λαμπρὴν ἀκτίνος τινος θείας.

Ἀκόμη ὁ Σαμουὴλ βλὸς παραδεδομένος εἰς τὰς

γοητείας τῶν ἀράτων τούτων ἐντυπώσεων, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς Ἀθηναίδος, ἥτις ἱσταμένη πλησιον του, τὸν παρετήρει μετὰ στοργῆς σχεδὸν μητρικῆς.

— Εἰς ὑμᾶς, ἐπιθύρισε μετὰ συγκινήσεως, εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν μητέρα ὑμῶν ὀρεῖλω πάντα ταῦτα.

Καὶ δάκρυα βραδέως καταρρέοντα κατεβρέξαν τὰς ὤχρας παρειάς του.

— Εἰς ὑμᾶς, ἐπανάλαβεν, ἥτις ἐκινήθητε εἰς οἶκτον δι' ἐμέ· ἥτις μὲ παρηγορήσατε ἥτις ἤλθετε καὶ ἐκαθίσατε εἰς τὴν λυπηρὰν κλίνην μου διὰ νὰ διασκεδάσῃτε τὰς ὁδύας μου. Ἀπείρους εὐλογίας κατ' ἐμαυτὸν ἔλεγον, ὅταν ἐβλεπον ὑμᾶς ἐκεῖ πλησίον μου καθημένην εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρός μου, μινύουσαν τὰς φροντίδας σας μὲ τὰς ἐκεῖνης, ἐτοίμην νὰ καταπραυνήτε τὴν πρώτην κραυγὴν, νὰ κατευνάσῃτε τὸ πρῶτον παράπονον. Ὡ! ἡ ζωὴ μου, τὸ αἷμά μου, τὸ πᾶν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς τοῦ λοιποῦ· δὲν ὑπάρχει θυσία ἐκ μέρους μου, εἰς ἣν νὰ μὴ ἔχετε δικαίωμα, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἤμεθα πλέον ξένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, δὲν εἶναι οὕτω;

— Ὅχι, ὄχι· πέποιθα εἰς ὑμᾶς· καὶ ἂν ἡ ὥρα τοῦ νὰ σᾶς ζητήσω δείγματα ἀφοσιώσεως παρουσιάζετο, ἡ θελὼν ἀδιστάκτως προστρέξει εἰς ὑμᾶς. . . Τίς οἶδε, προσέθηκεν, ἂν ἡ ὀλεθρία αὕτη στιγμή δὲν εἶναι ἀπομακρυσμένη;

Ἐπειτα, ὡς διὰ ν' ἀπομακρύνῃ δυσaráστους στοχασμοὺς ἔκαμε βήματά τινα, ἀλλ' ἐπανελθοῦσα αἶφνης πρὸς τὸν Σαμουὴλ, ἔρεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Θὰ εἰσθε ὁ ἀδελφός μου, εἶπεν αὐτῷ μετ' ἐκφράσεως εὐλικρινείας.

Ἡ λέξις αὕτη ἔπесε ψυχρὰ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σαμουὴλ καὶ κατέστρεψεν ἅπασαν τὴν πειθαιν. Ἀπάσας τὰς γοητείας τῆς προσδοκωμένης εὐτυχίας του, ἥτις ἐπλήρει μακαριότητος τὴν καρδίαν του.

Ἡθελε τις εἰπεῖ, διότι οὐρανὸς ἀπέβαλε τὸ λαμπρὸν φῶς του, ὁ ἀὴρ τὴν ἡδονικὴν θαλπυρήν του· ἡ θελέ τις εἰπεῖ, διότι τὸ ῥίγος τοῦ κυρετοῦ ἤρχετο νὰ κατάρραξῃ τὰ μέλη τοῦ ἀναβρύνοντος, ὅστις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ οἶκμά του κατατεθλιμμένος, συνετριμμένος, ἀπογοητευμένος.

Φωνὴ τις τῷ ἐφαίνετο ἐπαναλαμβάνουσα ἀκατάπαυστως, ὡς τοσαῦτα ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τοὺς λόγους τούτους τῆς Ἀθηναίδος.

« Θὰ ἦθε ἀδελφός μου. »

Οὐδὲν ἄλλο εἰμὶ ἀδελφός της. Φεῦ!

Μέγα γεῦμα.

Ἵνα τις κατανοήσῃ ὅσοον σπουδαῖον καὶ ἄξιον λόγου θεωρεῖ ὁ χωρικὸς τῆς Φλάνδρας τὸ νὰ ξενίσῃ τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν του, πρέπει νὰ εἶδε τὸ κενόδοξον μειδίωμα καὶ τὴν πολυάσχολον εἰκόνα τοῦ προσώπου του, ὅταν λέγῃ Μὲ λ λ ω ν ἄ δ ὡ σ ω μ ἔ γ α γ ε ὡ μ α. Πρέπει νὰ ἐγένετο μάρτυς τῶν πολυπληθῶν προπαρασκευῶν, ἀναγκαῖα πρᾶξις τοσοῦτον σοβαρὰ καὶ πελιδνάπανος ὡς πρὸς τὸν μονότονον καὶ πτωχὸν βίον μικρᾶς πόλεως.

Ἐὰν ὁ Σαμουὴλ δὲν ἠσθάνει, καὶ ἐπομένως δὲν ἐπησχόλῃ τοσαῦτα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας τοῦ κυρίου δε-Σιμεκούρ, πρᾶγμα ὅπερ ἀπῆτει ἡ ἀνθρώπις τοῦ

νεανίου, τὸ μέγα γεῦμα, περὶ οὗ ἤδη ὁ λόγος, ἤθελε δοθῇ δύο μῆνας πρότερον. Ὅτε ἐπλήθυνεν ὅμως τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο, τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδαιτυμόνων εἶχεν ἤδη συζητηθῇ καὶ ἀποφασισθῇ· ἡ Ἀθηναίς εἶχε ἤδη γράψῃ τὰς προσκλήσεις· καὶ μάλιστα εἶχον ἀρχίσει νὰ προστριβῶσι τὰ ἀργυρώματα καὶ νὰ καθαρίζωσι τὰ τραπέζικα σκεύη. Ταῦτα ὅμως πάντα ἐδέησε ν' ἀναβληθῶσιν.

Ἄλλ' ὅτε ἡ ὑγεία τοῦ νέου χειρουργοῦ δὲν ἐπροξέει πλεόν ἀνησυχίαν, ἐπανάλαβεν μετὰ δραστηριότητος τὰς ἀναβληθείσας προπαρασκευάς, ἔστειλαν τὰς προσκλήσεις καὶ οὕτω τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπικρατοῦσαν εἰρήνην διεδέχθη ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀταξία.

Ἐξέβαλον ἐκ τῶν μεγάλων θρυίνων σκευοθηκῶν σκεύη τραπέζικα, μεγαλοπρεπῶς πεποικιλμένα καὶ σινικὰ, προερχόμενα, κληρονομικῶς χρονολογούμενα ἀπὸ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΒ'· μεταφερόμενα δὲ σῶα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ τοσοῦτον μάλλον ἀνέπαφα, καθ' ὅσον δὲν ἐχρησιμοποιεῖν εἰμὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους. Τὸ οἶκμα ἐξεσκινοῖσθη, ἐκαθαρίσθη, ἐλευκάνθη, ἐστιλβώθη, τρίς δὲ ἡ τετράκις ἐπανελήφθη τοῦτο, ὥστε κατὰ τὴν πολλὰκις ἐπαναληφθεῖσαν ἐκφρασίαν τῆς κυρίας δε-Σιμεκούρ μετ' ἀρσεκειας, μὴ στερομένης καυχῆσεως, ἡδυνάτο τις νὰ κατοπερισθῇ εἰς ἕκαστον σκεῖος.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν ἡμέραν τοῦ γεύματος ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐπασχόλησιν ἐκάστου.

Ἐνῷ τὰ μικρότερα κοράσια παρσκαύζον τὴν τράπεζαν, τεθειμένην ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἡ Ἀθηναίς, ἡμιφόριον φοροῦσα, καὶ τοὺς βραχιόνας γυμνοὺς ἔχουσα, ἐζύμωνε φύραμά τι ἀξιόλογον, μίγμα ἀνθογάλακτος, ὠδὸν καὶ βουτύρου, ὅπερ μετεσχηματιζέτο ὑπὸ τοὺς δακτύλους τῆς εἰς πλακούντια κεχρυτωμένα, παρ' αὐτῇ ὁ κύριος δε-Σιμεκούρ δὲν ἀπηξίου νὰ κατασκευάζῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καρύκειμα λαγῶσὺ ἐπιδεξίως ἡρτυμένου· ὑπερμεγέθους λέβης ἐδράζε κοχλάζων, ἐνῷ ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ εἶχε θέσει χοιρίδιον εἰς τὸν ὀβελόν, καὶ ἐνῷ ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία ἐψησχολεῖτο ν' ἀποκαθαίρῃ μετὰ τέχνης τὴν ἐκ ἠροδάκων φυλλάδα, φαινόμενον ὡς πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ ἔτους, χάρις εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἐπίμονον καλλιέργειαν τοῦ κήπου. Τὸ νὰ εἴπῃ τις ὅσα κρέατα ἐκαὶ εὐρίσκοντο, ὅσαι ἄγραι, ὅσοι ἰχθύες, ὅσα χόρτα, ὅσοι καρποὶ, ὅσα ζαχαρόπηκτα, τοῦτο θὰ ἀπῆτει τὰ ἑκατὸν σόματα τῆς φήμης τοῦ Ὀμήρου ἡ τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ συγγραφέως, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ χωρικὴ μάγειρος.

Τέλος εἰς τὴν μίαν ὥραν, εἰ προσκεκλημένοι ἤρχοντο ἤδη, ἐνῷ ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ καὶ αἱ μεγαλύτεραι αὐτῆς θυγατέρες εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐν τῷ μαγειρίῳ των, ἐνδεδυμένα τὰ ἐντὸς τῆς οἰκίας συνειθῆ ἐνδύματα, ἀκένιστοι καὶ λίαν ἐρυθροὶ ἕνεκα τοῦ κόπου καὶ τῆς θερμότητος.

Οἱ προσκεκλημένοι οὗτοι ἦσαν, τὰ ἐπιστημότερα ἄτομα τῆς πόλεως. Ὁ πρῶτος, ὃν ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία ἀνήγγειλε μὲ τὴν ἐξησθηνημένην φωνήν της καὶ μετ' αἰδήλῳ σφοδρότητος, ἦτον,

— Ὁ κύριος Ἐπαρχος.

Μόλις ὁ Κ. δε-Σιμεκούρ ἔσπευσεν εἰς προὔπαντήριον τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ ἀνάστημα τούτου τοῦ ἀναφανέντου, τοῦ ἐμφαντικοῦ τρόπου ἔχοντος καὶ τοῦ πάντοτε πρώτου ἐρχομένου· ἐπειδὴ ὁ τότε βασιλεύων Λουδοβίκος ὁ ΙΗ' εἶχεν εἰπεῖ· Ἡ ἀ κ ρ ῖ β ε ι α εἶ ν α ἰ ἡ εὐ γ ἔ ν ε ι α τ ὶ ν

βασιλέων· βραχύς τις κύριος πολύσαρκος καὶ στρογγύλος, ὡς ὁ Σάγγχος Πάνσας, ἐνεφανίσθη.

— Ὁ κύριος Πρόεδρος.

Ἀνέκραξεν ἡ γραῖα ὑπηρετρία. Ὁ μικρὸς εὖτος καὶ στρογγύλος ἄνθρωπος ἀφου ἔχαιρέτησε τὸν κύριον δε-Σιμεκούρ ἐπλησίασε τὸν ὕψηλόν καὶ ἀναφανταίαν ἄνθρωπον· ἔπειτα δὲ ἀμφοτέροι ἤρχισαν νὰ λαλῶσιν μὲ προσποιητὴν εὐμένειαν, καὶ τοὶ ἀντίπαλοι πρὸς ἀλλήλους ὄντες. Ὁ ἐπαρχὸς βεβαίως ἦτον εἰς τὴν μικρὰν πόλιν πρόσωπον δραστηριώτερον καὶ λαμπρότερον ἀπὸ τὸ τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικείου, ἀλλ' εὖτος ἦτον ἀμετακίνητος, ἐνῷ δ' ἀντιπαλὸς τοῦ ἡδύνατο ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην στείγην· ν' ἀπολέσῃ τὴν ἀξίαν του, δηλαδὴ τὸν πόρον τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὴν μικροτέραν ἰδιοτροπίαν ἐνδὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου, ὥστε ὁ πρόεδρος δὲν ἤθελε ν' ἐξασκῇ ὁ ἐπαρχὸς περισστέραν αὐτοῦ ἐπιβρόχην· εὖτος δ' ἀπ' ἐναντίας κατετήκετο ὑπὸ τοῦ φόνου, συλλογιζόμενος δι' αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἡδύνατο νὰ ἀποστερήσῃ τὸν πρόεδρον τῆς θέσεώς του· ἐξ εὖ προήρχετο μῖσος· τόσῳ μάλλον πικρὸν, καθόσον ἦτον ἐνδόμυχον, καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸ κρύπτῃ ὑπὸ φαινομένην εὐμένειαν.

Ἀνῆγγεῖλαν μετὰ ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως τὸν ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν ἐμμέσων φόρων διευθυντὴν, τὸν ὑποθηκοφύλακα, τὸν εἰσαγγελέα μετὰ τοῦ ἀντεισαγγελέως, καὶ τέλος τὸν δῆμάρχον τῆς πόλεως, γέροντα πνευματώδη, δρεῖλοντα τὴν τύχην καὶ τὴν ὕψηλὴν ἐν τῇ μικρᾷ πόλει κοινωνικὴν θέσιν του εἰς ἐντιμον περιουσίαν καὶ πολλὴν ἀγχινοίαν. Εἰς μεγαλειτέραν σκηνὴν ὅα ἦτον ὑπουργός, ἀλλ' εἰς τὸν μικρὸν κύκλον, εἰς ὃν ἡ τύχη τὸν εἶχε προσορίσει, ἔγαινε δῆμαρχος.

Ἀπαγεῖ· τὸν θὰ περιγράψω τὸ περίφημον γεῦμα ἐν λεπτομερείᾳ. Ἐφαγον καὶ ἔπιον ἀφθόνως, ἀλλὰ μετὰ σοβαρότητος, χωρὶς εὖτε εἰς τῶν εὐαρέστων ἀστεισμάτων, εἴτινες δὲν λειποῦσι ποτε ἀπὸ τὰ Φλανδρικὰ γεύματα, νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἐπίσημον τοῦτο γεῦμα. Ἐκαστος διέμενε σοβαρὸς, δύσκαμπτος καὶ καθ' ὑπόκρισιν σύννους· ἕκαστος ἐρέετο προσεκτικὸς, μάλιστα οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι, οὓς λεῖς τις ἄρρων ἡδύνατο νὰ ἐνοχοποιήτῃ ἐνώπιον τοῦ ἐπαρχοῦ, προσώπου ἐπιφθόου, ὅστις οὐδέποτε συνιχῶρει καὶ ἔπαυεν ἐντελῶς τοῦ· μὴ βαδίζοντος ἀκριδῶς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Λοιπὸν ἡ συνδιαλέξις δὲν περιεστράφη εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστον διάταξιν τοῦ γεύματος—ἐπαίνος, δι' ἡ κυρία δε Σιμεκούρ ἐδέχθη ἀπὸ εὐγενῆ χαρὰν ἀντιβολοῦσα—καὶ εἰς τὴν ἐξείρετον ἐκλογὴν τῶν εἰνων, ἀπὸ τούς ὅποιους ὁ κύριος δε-Σιμεκούρ ἐπλήρου τὰ ποτήρια μετὰ βασιλικῆς θαψιέας.

Ἐπίσης ἀτάραχος ἔμεινεν ἡτε τάξις τοῦ συμποσίου καὶ ἡ ἡσυχία τῶν συνδαιτυμόνων· ὁ γέρων λοχαγὸς εἶχε δις ἢ τρίς ἀρχίσει νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλ' ἡ Ἀθηναῖς καὶ ὁ Σαμουήλ, οἱ τινες ἐκάθηντο εἰς τὰ πλεῖρά του, εἶχον σπεύσει πάραυτα νὰ διακόψωσι τοὺς ἄρρνας λόγους του, οὓς κατ' εὐτυχίαν οὐδεὶς ἤκουσε.

Τέλος περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν ἐσηκώθησαν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἔπιον καφεῖν, κατὰ δὲ τὴν ἐξοδὴν εἰς ἐμοστράπεζοι ἅπαντες ἀνεχώρησαν, ἀποχαίρεταις φιλικώτατα τὸν κύριον δε-Σιμεκούρ καὶ διαβεβαιούντες αὐτὸν περὶ τῆς ἐνθέρμου ἀρροσιώσεως καὶ φιλίας των.

Δὲν ἔμειναν λοιπὸν, ἄλλοι ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰμὴ ἡ κυρία Δεουβῶ, ὁ Σαμουήλ, ὁ λοχαγὸς Λιουτώτ καὶ ὁ

κύριος καὶ ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ. Αἱ θυγατέρες κατεγίνοντο ἤδη εἰς τὸ νὰ θέσωσι καλὴν εἰς τὸν οἶκον τὸν ποντὰ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ κρύσταλλα καὶ τὰ συννικὰ, ἅπερ ἡ γραῖα ὑπηρετρία ἐπανεφέρειν ἐκ τοῦ μαγειρείου.

Ὁ κύριος δε Σιμεκούρ προσέφερεν ἔθραν εἰς τὴν κυρίαν Δεουβῶ· ἔλαβεν ἄλλην δι' αὐτὸν, καὶ ἤρχισε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ἀνάμνησιν του, οὐχὶ ἀνευ χαρᾶς καὶ ὑπερφανείας, καὶ αὐτὰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας τοῦ γεύματος καὶ αὐτοῦ τοῦ παραμικροτέρους λόγους ἐκάστου τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ἡξεῦρεῖς, γυναῖκα, εἶπε τέλος, ἐκφράζων ἀγερόχως τοὺς προκαταλαβέντας αὐτὸν στοχασμούς, ὅτι τὸ γεῦμά μας ἦτον ἄριστον.

— Τίποτε δὲν μᾶς ἔλειπεν, ἐπανελάβεν ἡ κυρία δε Σιμεκούρ.

— Ὁ κύριος ἐπαρχὸς ἦτον θαλκτικὸς.

— Εἶναι ἄνθρωπος πολὺ ἀξιαγάπητος!

— Μάλιστα, διὰ τὸ θελῃ· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοιοῦτος τοῖς πᾶσι, διέκοψεν ὁ κύριος δε Σιμεκούρ προπετῶς.

— Ὅσον δὲ διὰ τὸν πολύσαρκον πρόεδρον, αὐτὸς ἔφαγεν διὰ τέσσαρες.

— Μοὶ ἐζήτησε δις πλακοῦντα, προσέθηκεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ, ἥς τὸ κενόδοξον ὕψος ἤρχιζε νὰ ἀναφαίνεται.

— Μάλιστα μάλιστα, τὸ μικρόν μας γεῦμα ἦτο καλόν, ἐπανελάβεν ὁ κύριος δε-Σιμεκούρ, σταθεῖς μετ' ἐμφάσιως εἰς τὴν κενόδοξον μετρίότητα τῆς λέξεως μικρόν.

— Ἀλλὰ τί ἐπαθες; ἠρώησε τὸν Σαμουήλ, πολὺ λάκκῃ ἀνησυχῶς στραφέντα πρὸς τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς αἰθούσης, ἐπειδὴ ἅμα ἀνεχώρησαν οἱ προσκεκλημένοι ἐδῶσαν ὅλα τὰ φῶτα, ἐξαιρουμένου ἐνὸς μόνου ἐπὶ τῆς ἐστίας ὄντος.

— Φοβοῦμαι μὴ ἡ κυρία Ἀθηναῖς εἶναι ἀσθενής.

— Ἡ θυγάτηρ μου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ.

Καὶ ἀνσπῆδῃσε πρὸς τὴν νεάνίδα, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἀπόλασε τὰς αἰσθήσεις τῆς.

Ὀλίγον ὕψος ψυχρὸν τὴν ἐξωογήνησεν ἐντὸς ὀλίγου· ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔφερε περὶ ἐαυτὴν βλέμματα πεπλανημένα· ἔπειτα ἐβρίβθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐκρῦψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἤρχισε νὰ λύζῃ πικρῶς.

— Γί' ἔχεις τέκνον μου; τί σὲ πονεῖ;

Ἡ Ἀθηναῖς ὑπεξίφυγεν ἡσυχῶς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της, καὶ ἀπεκριθὴ ἀγωνιζομένη νὰ ὑπομειδιάσῃ.

— Τίποτε δὲν εἶναι μῆτηρ μου, τίποτε, ὀλίγος κόπος, ἰδέε, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν φαίνεται πλεόν τίποτε.

Ἀλλ' ὁ τρόμος ὅλων τῶν μελῶν της, ἀλλὰ τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ῥέοντα δάκρυα ἀπεδείκνυν ψευδεῖς τοὺς λόγους της καὶ τὴν πλαστὴν γαλήνην.

— Μῆτηρ μου! μῆτηρ μου! ἀνέκραξε ῥιφθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας δε Σιμεκούρ.

— Ἀγῶμεν, τέκνον μου, ἀγῶμεν· ἐπανελάβε εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ἡ ἀνάπαυσις καὶ ὁ ὕπνος θὰ καθησυχάσωσι τὰς νευρικὰς ταύτας ταραχάς· καλὴν νύκτα! θὰ ἔλθω πάραυτα νὰ ἰδῶ πῶς ἀπέρασε.

— Μὴν ἔλθῃς, μῆτηρ μου ἀνέκραξεν ἡ νεάνις μετὰ τρόμου τινός, μὴν ἔλθῃς· αἰσθάνομαι

ἐπὶ τῇ κοιμηθῶσ' καλὴν νύκτα κυρία· καλὴν νύκτα μητρί μου· καλὴν νύκτα, πάτερ· καλὴν νύκτα, κύριε· καὶ εἴπω· τὰς χεῖράς της εἰς τὸν λοχαγὸν καὶ Σαμουὴλ, ὅστις ἤθάνθη τὴν ὑγρὰν καὶ ψυχρὰν χεῖρα τῆς νεάνιδος τρέμουσαν σπασμωδικῶς εἰς τὴν ἐδικήν του

— Τί ἔχετε; τί ἔχετε; ἐψύθρισε χαμηλὴ τῇ φωνῇ.

— Δεῦρ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ, Σαμουὴλ.

Βεβαίως εἶχεν ἀνάγκην δεήσεως, διότι τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρωτὶ, ὅτε ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ ἤσυχος ἐπορεύετο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς της διὰ τὴν πληροφρηθῆναι περὶ τῆς υγείας της, εὔρεν αὐτὸ ἔρημον, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν αὐταῖς λέξεν.

«Μητέρα μου, πάτερ μου, μὴ μὲ καταρασθῆτε ἰεῖμαι πολὺ ἔνοχος, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἂν ὅτι αἱ περιστάσεις δεικνύουσιν ὑπανδρευθεῖσα μυστικῶς, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκολουθῇ τὸν σύζυγόν μου. Ὑγιαίνετε! μὴ μὲ καταρασθῆτε.»

Εἰς τὴν ὁλεθρίαν ταύτην ἀνάγνωσιν, ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ ἐξέφερε κραυγὴν τοσοῦτον ὀδυνηρὰν, ὥστε ὁ σύζυγός της ἐβρίβη ἐντὸς ὀλίγου πλησίον αὐτῆς· αἱ θυγατέρες ἠκολούθησαν τὸν πατέρα των· ἡ δὲ κυρία Δουβόα καὶ ὁ Σαμουὴλ συγκινηθέντες ἀπὸ τὸν ἀλλόκοτον ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενον θόρυβον, προσέτρεξαν ἐπίσης. Ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ ἐβάδιζεν ἀναίσθητος, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις· σπασμωδικὸς κλονισμὸς ἐκυρίευσεν τὸ μέτωπόν της, τὸ αἷμα ἐφοίνισσε τὸ πρόσωπόν της, καὶ οἱ ὀδόντες της φρικαλέως ἐτρίβον· τέλος πάντων οὐδὲ λέξιν μὴ δυνάμεν νὰ προσέβη, ἔδωκε πρὸς τὸν σύζυγόν της τὴν φρικώδη ἐπιστολὴν, ἣν ἐκράτει.

Ὁ γέρον τὴν ἔλαβε καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἡτμασμένοι!

Ἐπειτα ἐσηκώθη ὁλος ὄρθιος, ὡς διὰ τὴν καταρασθῇ, ἀλλ' ἔπεσε πάλιν ἐκτάδην καὶ ἄσυχος.

Ἐπέσπευσεν περὶ αὐτὸν· ἔτρεξαν ζητοῦντες τὸν ἱατρὸν. Ὁ ἀρχιεὺς οὗτος φίλος τῆς οἰκογενείας δὲν ἐδυσήθη εἰμὴ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ σπυγίστῃ θάκρυόν τι. Ἀποπληξία κεραυνόβηλος εἶχεν ἀπαλλάξαι τὸν γέροντα τῆς ἀτιμίας.

Αἶψης ἡ κυρία δε-Σιμεκούρ, ἥτις μέχρι τοῦδε διέμενε λειποθημοῦσα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἐπροχώρησε πλησίον τοῦ πτώματος μετ' ὀδυνηρᾶς μεγαλοπρεπείας.

— Μαργαρίτα! εἶπε πρὸς μίαν τῶν θυγατέρων της· αὐ εἶσαι ἤδη ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ μου. Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὸν πατέρα σου.

Ἀλλ' ἡ ἐπιπλάστος αὐτῇ ἐνέργεια ἔλλαψεν ἐντὸς ὀλίγου. ἡ καρδιά της συνετριβή, οἱ λυγμοὶ της ἐξέβράγησαν καὶ ἀνέκραξε.

— Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀδελφὴν σου!

Ἡ δὲ κυρία Δουβόα, ἐνηγκαλιζέτο μηχανικῶς πῶς καὶ μετὰ φρίκης τὸν υἱόν της, διότι ἐβλεπεν ὅτι αὐτὸς ἐπίσης ἐπληρώθη θανάσιμῶς εἰς τὴν καρδίαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

1822.

A.

Ῥομαντικόν.

Ὅταν τις φέρεται εἰς τινὰς τῶν γειτνιαζουσῶν τὴν ἐσχατιὰν τῶν προαστείων ὁδῶν, δὲν εὐρίσκει οὐδὲν πλέον, οὔτε κατὰ τὴν θέαν, οὔτε κατὰ τὴν τύρβην τῶν ἄλλων ὁδῶν τῶν Παρισίων. Ἐκεῖ, πολῦτιμος ἀλλαχοῦ καὶ συνετῶς διατεταγμένος, ὁ τόπος φαίνεται ὅτι ἀπώλεσε τὴν ἀξίαν του, μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας τὸν μεταχειρίζονται. Δὲν ὑπάρχουσι παντάπασιν οἰκίαι πεντόροφοι ἐπισεσωρευμένοι ἐπ' ἀλλήλας, ἀλλὰ κῆποι, ἀληθεῖς κῆποι, ὑψοῦντες ὑπερῷον τὰς εὐθαλεῖς κορυφὰς τῶν δένδρων τῶν ὑπὲρ τοὺς τὴν ὁδὸν σχηματίζοντας τοίχους. Μόνοι ἄνευ παραθύρων, ἄνευ ὑπερκειμένου τινὸς χωριστοῦ οἰκήματος, σπάνιαι αὐλοὶ θύραι διακόπτουσι τὴν μονοτονίαν τῶν εἰς μέγα ὕψος ἀνερχομένων τοίχων τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μελαινῶν καταστάσεων, τῶν τοίχων εἰς τοὺς πόδας ἀφθονος χλόης βλαστάνει ἐν εἰρήνῃ. Τέλος οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ταράττει τὴν σιωπὴν καὶ ἐρημίαν εἰμὴ ὁ διακεκομμένος τρίγμος ὀχημάτων τινῶν, συρομένων ὅχι ἄνευ δυσκολίας ἐπὶ τῆς ἀνωμάλου καὶ δυσχρήστου κατοφερείας τῆς ὁδοῦ.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν σπανίων οἰκῶν, τῶν ἐν ταῖς συνοικίαις ἐκείναις, δὲν ἔχει χαρακτηριστικὸν φανταστικόν.

Εἰσερχόμενός τις εὐρίσκει τὸ οἶκημα θυρωροῦ, ὅστις διὰ τῶν ἀρεσκευτικῶν ἐνταυτῷ καὶ δολίων τρώγων του, μᾶς ἀναμνηστικὴ ἀκούσιος τὸν παροιμιώδη Γρηγόριον τὸν ἐκ Βιζυαντινῶν, οὗτος χαιρετῶ ὑποκλινῶς τὸν ἐπισκεπτόμενον καὶ τὸν ὀδηγεῖ ἀσκεπῆς μέχρι τοῦ κυρίου οἰκήματος, εὐρινκόμενου συνήθως ὑψηλὰ εἰς τὸ τέλος ἀλωῆς 12—15 βημάτων. Εἰσελθὼν δ' εἰς μεγάλην αἴθουσαν, ἣν ὠραίζουσιν ἰχνογραφήματα ἐκ μέλανος μολυβδοκοινδύλου, πίνακές κινητοὶ καὶ χάρται γεωγραφικοί, πρέπει νὰ περιμείνῃ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τὴν οἰκοδόσποιαν. Ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι ἐντεκτῆριον, ἡ δὲ οἰκία παρθεγαγωγείον.

Διευθύτρια ἐνὶς τῶν παρθεναγωγείων τούτων, ἡ κυρία Γερβρέα, πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκημα, ποῦ τοὺς πόδας ἐπὶ ὑποποδίου ἔχουσα καὶ ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καθημένη, εὐρίσκει τέλος μετὰ τὰς ἐνασχολήσεις καὶ τὰς καθημερινὰς ἀνησυχίας τοσοῦτον βαθεῖαν ἡσυχίαν, ὅσην ἠδύνατο ν' ἀπαιτῶσιν οἱ πολλοὶ αὐτῆς κόποι. Ἀπασαί αἱ ὑπότροφοι ἐκοιμῶντο, ἀπασαί αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι· οὐδὲν δ' ἄλλο ἐν τῇ οἰκίᾳ φῶς ἔμενεν ἢ αἱ τῆς νυκτὸς λυχνίαι, ὧν ἡ ἀμυδρὰ λάμψις διεφαίνετο διὰ τῶν καλῶς κεκλεισμένων παραπετασμάτων τῶν ὑπνωτηρίων.

Ἡ κυρία Γερβρέα ἐτέρπετο λοιπὸν ἀπολαύουσα τῆς ἡσυχίας ἐκείνης. Ἀπικδυθεῖσα ἡμιτελῶς, ἐλησμόνησε νὰ βάλῃ τὴν νυκτικὴν τῆς ἐνδυμασίαν· τοσοῦτον

εὐαρέστως ἐκάθητο ἐμπροσθεν τοῦ πυρός, ὅπερ διέ-
διδεν εἰς τὰ μέλη της εὐχάριστον θερμότητα, ὅτε κρό-
τος ἀμαξίας ταχίως διερχομένης τὴν ὁδόν, τὴν ἀπέ-
σπασε τῆς ὑπνῆρας ὀνειροπωλητικῆς της. Ἡ ἄμαξα
ἐστάθη ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ πλησίον νεοτρο-
φείου, οὗ τινος κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐκτύπησαν
τὸν ἐξωτερικὸν κωδωνίσκον βιαίως· ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς
ἀπεκρίθη, ὁ κωδωνίσκος καὶ δευτέρου καὶ τρίτου ἤ-
χησε.

Τότε ἡ ἄμαξα ἤρχισεν πάλιν τὴν δρόμον της καὶ
ἐστάθη ἐνώπιον τῆς θύρας τῆς κυρίας Γερβρέας.

Εἰς τὸ πρῶτον τοῦ κωδωνίσκου κτύπημα, ὁ θυ-
ρῳρός, ὅστις εἰσέτι δὲν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, ἀπεκρίθη
εἰς τοὺς τόσον ἀργὰ ἐλθόντας, καὶ μετὰ τινὰς συνα-
μιλίας ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ τὰς κλειῖς παρὰ τῆς κυρίας
Γερβρέας, εἰς ἣν παρεδίδοντο καθ' ἐσπέραν τὴν ἐν-
νάτην ὥραν.

— Ὁ ἐξῶθεν τῆς θύρας ἀνθρώπος θέλει νὰ ῥυ-
λῇ τὴν εὐθὺς πρὸς τὴν κυρίαν δι' ὑπόθεσιν σπουδαί-
οι τήν εἶπεν.

Ἡ κυρία Γερβρέα ἐκέρθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περὶ
τοῦ μᾶλλον ἢ ἥτιον εὐπρεποῦς τῆς ὑποδοχῆς κατὰ
τοιαύτην ὥραν ἐπισκέψεως ἀγνώστων προσώπων·
τέλος, περιεργία κινουμένη, ἐπέτρεψε ν' ἀνοίξῃσι.
Κατὰ τὴν βραχυταίν ταύτην διακοπήν ὁ κώδιον ἐ-
κτύπησεν ἐκ νέου πρὸς ἐνδείξιν σπουδῆς καὶ ἀνυ-
πομονῆσας.

Ἐνῷ αἱ κλειῖδες ἐκρότουν εἰς τὰ κλειθρα, καὶ ἡ
θύρα ἐστρέφετο ἠκούσας περὶ τοῦ στρουφῆς τὸ δὲ ὄ-
χημα, εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλήν, ἐμελλε νὰ στα-
ματήσῃ ἐνώπιον τῆς ἀναβάθρας ἡ κυρία Γερβρέα
διευθέτησιν ὀλίγον τὴν ἐνδημασίαν της, περιεκυλί-
χθη εἰς μέγα σάκι καὶ ἀνῆψε μίαν λυχνίαν τοῦ ἐν-
τευκτορίου.

Ἀνθρώπος τίς κατέβη ἐκ τῆς ἀμαξίας, καὶ εἰσῆλ-
θε χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ τὸν καλύπτοντα τὴν κεφαλὴν
τοῦ πέλαν, ἢ ν' ἀνοίξῃ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπενδύτου του,
μέτ' ὅταν ὅποιον ἦτο καλῶς περιεκυλισμένον.

— Κυρία, εἶπε, μετὰ φωνῇ καὶ ἀλλοκότῳ τόνῳ
(ἐξ οὗ ἡ διευθυντρία τοῦ ὑποτροφείου οὐ ἐνόμισεν ὅτι ἔ-
νευγώρισεν τὴν Γερμανικὴν προφορὴν), ἰδοὺ 60,000
φράγκων εἰς χαριστονομίματα σὶ φέρω μαθητρίαν,
εἰς ἣν ἀνήκει τὸ πᾶν τοῦτο, ὅπερ θέλετε παρα-
καταθέσθαι ἀσφαλῶς παρὰ συμβαλλοχορᾶς ἢ ἄλ-
λοθι ποῦ ἐκ τοῦ τόκου δι' αὐτῶν θὰ πληρωθῇτε, ἐάν
κατὰ τὸ δέκατον ὁρῶον εἶτος εὑρεθῇ νὰ ὑπαυδρεύσῃτε
τὸ κοράσιον, αἱ 60,000 αὖτις θὰ ᾔναι ἡ προῖξ αὐτῆς·
ἐάν δὲ θελήσῃ νὰ εἰσελθῇ εἰς μοναστήριον μὴ ἀν-
τιτείνετε... ἐάν δ' ἀποθάνῃ, προσέθηκε μετ' ἐκ-
φραστικῆς φωνῆς, ὅρ' ἡς ἀνεσκήρηνεν ἡ κυρία Γερ-
βρέα, κατισταθῇ κληρονόμος αὐτῆς. Καὶ ἐξήρχετο
ὅτε ἡ Κυρία Γερβρέα τὸν ἐμπόδισεν.

— Ἀλλὰ, κύριε, πρέπει καὶ νὰ μάθω...

— Οὐδὲν κυρία· ἐάν ἡ συμφωνία αὐτῇ δὲν σοὶ
συμφέρῃ, θὰ τροπείνω τοῦτο εἰς ἄλλας.

— Τούλάχιστον νὰ σὰς δώσω ἀπόδειξιν παρα-
λαβῆς τῆς ποσότητος, ἣν μοὶ παραδίδετε.

Ὁ ξένος ἀνεσκήρηνεν τοὺς ὤμους διὰ κινήματος,
ἀνυπομονησίαν καὶ ἐργὴν ἐμπαίνοντος.

Ἀποῦ ἡ κυρία Γερβρέα ἐτελείωτε τὴν ἀπόδειξιν,
ἔλαβεν αὐτὸς τὸ χρῆμα, τὸ συνεθλάσεν εἰς τὰς χεῖ-
ρας του καὶ εἶπεν·

— Ὑπάγω νὰ σὰς φέρω τὴν μαθητρίαν σας.

Τῷ-τι, ἀνέβη ἐκ νέου εἰς τὴν ἀμαξίαν, ἀλλ' ἄν-
τι νὰ καταβῇ αὐτὸς πρῶτος τὸ κοράσιον, τὸ ἐρ-
ρίψε μᾶλλον παρ' ὅτι τοῦ ἐβίβαν ἐπὶ τῶν βαθμίδων
τοῦ κατωφλίου καὶ πᾶραυτὰ ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησεν
τῶν ἱππῶν καλπαζόντων. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ κρότος
τῆς ἀμαξίας δὲν ἤκούετο πλέον, καὶ ἡ Γερβρέα ἐκ-
παληγμένη, εὐρέθη μόνη ἐμπροσθεν μικροῦ κορα-
σίου τεσσάρων ἐτῶν, ὅπερ ἐφαίνετο δευδι-
σμένον εἰς λήθαργον, περιεκυλισμένον ἐντὸς ἐπενδύ-
του ἀνδρικοῦ καὶ κοιμώμενον ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς
ἀναβάθρας, δὲν ἀνέβαινεν ἄλλο ζωὴς σημεῖον ἢ τὸν
διασκεοκόμενον συριγμὸν νοσηρᾶς ἀναπνοῆς.

Ἡ Κυρία Γερβρέα τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της
καὶ τὸ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐκτεῖ τὸ ἀνέζωπυρην ὅσον ἠδύνατο ἐμπροσθεν
τῆς καιούσης θερμάστρας, καὶ ἐνδύσασα αὐτὸ, ἐδ-
κίμασε νὰ ζωογονήσῃ τὸ δυστυχές· ἐκτεῖτο μικρὸν
πλάσμα δι' ἐντρίψεων, δίδουσα εἰς αὐτὸ ν' ἀναπνέῃ
ἕλατα. Αἱ προσπάθειαι αὗται δὲν ἀπέβησαν ἀνωφε-
λεῖς, καὶ τὸ κοράσιον ἤνοιξε τέλος τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅτε τοῦτο εἶδεν ἑαυτὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἀγνώ-
στου, τὰ βλέμματα του οὕτε κατὰπληξιν οὕτε τρό-
μον ἐξέφρασαν· δὲν ἠντιόητο εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ
ληθθεῖσας φροντίδας, ἀλλὰ μηχανικῶς πῶς τὰς ἐδέ-
χετο, καὶ μετὰ πλήρη ἀπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία
Γερβρέα ἐνόμιζε προσερχομένην ἀπὸ ὑπνωτικῶν τι φάρ-
μακον ὅπερ τῇ εἶχον φέρε.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Γερβρέα ἐσέπτετο, ἐάν ἐ-
πρεπε νὰ ζητήτῃ παρὲνθ' ἑαυτὴν ἢ νὰ περιμένῃ
μέχρι τῆς ἐπούριον· ἐννοεῖ καλῶς ὅλην τὴν ἡλικίαν
εὐθύην, ἥτις ἤθελεν ἐπιπέσει ἐπ' αὐτῆς ἐν περιπτώ-
σει, καθ' ἣν συμβῇ τι ἀπυκνιστὴν εἰς τὸ κοράσιον.
Ἀλλ' ἀφ' εἰτέρου ἀνιλοχίζετο πόσον εὐδύατο νὰ βλα-
ψῇ τὰ συμφέροντα τοῦ ὑποτροφείου της ὁ διακωδω-
νισμὸς τοῦ ῥωμαντοῦ καὶ τούτου συμβαντος. Ἡ ἐθε-
λοκακία καὶ ζηλοτυπία τῶν ἄλλων διευθυντῶν δὲν
ἤθελεν λείψει τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ αὐτοῦ καὶ νὰ
το παραστήσωσιν ὑπὸ κακὴν ὄψιν. Τὸ ἐπιθετικόν, τρο-
φικὸν τῶν νόθων τέκνων ἤθελεν ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸ
ὑποτροφεῖόν της, καὶ κύριος, εἶδεν ὅποιον ἐντύπωσιν
ἤθελε προξενῇ τούτο εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μαθητρίων.
Ἀλλ' ὅτε διὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ κορασίου προσφερθεῖσιν
εἰς αὐτὴν ἀξιόλογος ποσότης, τὸ ταξιδεῖον ἐκ τῆς
γενόμενον ἐν ταχυδρομικῇ ἀμαξίᾳ τεθρίπῳ δια νὰ
φερθῇ τὸ τέκνον εἰς τὸ ὑποτροφεῖον, τὴν διεβεβαίουν
ὅτι οὐδὲν ἐτολμήθη κατὰ τῆς ὑπάρξεώς του ἐπικινδύ-
νον. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμένῃ μέχρι τῆς
πρωίας τῆς ἐπαύριον.

Συνέθη λοιπόν καὶ ἐνταῦθα οἱ συμβαίνει πάντες, ὅποτε τις ἀντιθέτει τὸ κίβηκον πρὸς τὸ άτομικόν συμφέρον· τὸ άτομικόν συμφέρον ὑπερίσχυεν ἡ κυρία Γερβρέα κατεκλύθη ἀπὸ ἐθίσε παρ' αὐτῇ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ἀνακλιντροῦ τὸ μικρὸν πλάσμα· ὅπερ πρὸ ὀλίγου μυστηριωδῶς ἤχθη πρὸς αὐτήν.

Καὶ τὴν ψυχρὸν, ἐπίμονον καὶ ἀνδρικὸν χαρακτήρα ἔχοντα ἡ Κυρία Γερβρέα, ἐκοιμήθη ὀλίγον κατὰ τὸ λοιπὸν τῆς νυκτός, καὶ (ὁμολογητέον) τὸ παραδοξὸν συμβάν, εἰς ὃ εἶχε συμβεβηκεῖ, ἐπροξένησε μάλ' ὀλίγον ἄγρου πλὴν τῆς ἡαί φρονιίδος, ἃς εὐδυνατο νὰ λαβῇ κατ' ἀνάγκην διὰ τὸ κοράσιον. Οὐδὲν ἀπειναντίας διέκοψε τὸν ὕπνον τοῦτου, καί, ὅτε τὴν αὐγὴν ὁ κώδων τοῦ ὑποτροφείου ἐτήμανε τὴν ἐγερσιν, ἐγερθὲν ἐκάθησεν περὶ φέρον κύκλῳ οὓς μεγάλους κυανούς σφθραγμαίους τοῦ καὶ ἐκτείνον τοῦ μικροῦ ἰσχυροῦς βραχίονος τοῦ. Μετα ταῦτα ἐπόφερε λέξεις τινάς, αἵτινες ἐφάνησαν εἰς τὴν κυρίαν Γερβρέαν λέξεις τῆς χυδαίας Γερμανικῆς, διότι καὶ τοὶ ὁμιλοῦντες ἀρκετὰ καλῶς τὴν γλῶσσαν ταύτην, δὲν ἐννοεῖ ποτὶς τὰς βαρβάρους καὶ λαρυγγώδεις λέξεις τοῦ παιδίου.

Ἄλλως δὲ ἦτο κοράσιον ὥραϊον, τεσσάρων ἕως πάντε ἐτών, ὥχρῳ καὶ ἀσθενές ἀλλὰ γλυκύητος ἀνικαρπίστου ἔχον βλέμμα. Αἱ τρίχες τοῦ ξανθοῦ καὶ μεταξώδεις ἐπιπτον ἀφθόρως ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ, καὶ μία ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἔφερεν οὐλήν πληγῆς βαθείας καὶ προσφατοῦ, ὥς πρὸς δὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ, δὲν ἤδυναντο ἐξ αὐτῶν εἶσε τὸν τόπον τοῦ οὔτε τὴν εὐκαταστάσιν τοῦ νὰ γινώσκωσιν.

Ἐν τούτοις ἦτον ἀνάγκη νὰ δώσωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνώνυμου τοῦτο κοράσιον ἔπρεπε νὰ τὸ παρυσιασθῶσιν εἰς τὸ ὑποτροφεῖον ὑπὸ οἷον ἦτον παραδόξους, παρ' ἐκεῖνους εἰς εὐεὶ εὐρίσκετο. Ἡ κυρία Γερβρέα ἀπεφάνισσε νὰ δομικεῖν τὸ κοράσιον Μαρία, καὶ δὲν εὐοχώρησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς οὐδὲς πρὸ τῆς δεκατῆς ὥρας. Τότε διέταξε νὰ τῆς φέρωσιν ὀχημα, ἀπικαλόμενον ἐπισηδεῶς τοὺς δυναμένους· νὰ τὴν ἰδῶσι, ἀνέβη μετὰ τοῦ κορασίου εἰς τὸ ὄχημα. Μίαν δὲ ὥραν μετὰ ταῦτα ἐπανήλθε μετὰ τῆς Μαρίας, ἣς ἐκτοτε εὐρέθη ἐγκαθιδρυμένη ἐν τῷ ὑποτροφείῳ.

Προσθετέον δὲ, ὅτι αἱ 60000 φράγκων, παρεκτατεβήσαν ἐν τιμῶς παρὰ τινὶ συμβολαιογραφείῳ καὶ διενεχυχθησαν ἰδιοκτησία τοῦ κορασίου.

Β.

Ζήτησις Μητρός.

Ὁμολογητέον, ὅτι ἡ δημοστὰ ἀγωγή δὲν συντελεῖ ἰσχυρὰ τοῦς φύσει ὑπὸ διαθεσιν εὐνοχῇ πεποικισμένους μαθητάς, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνους, εὐ· αἱ μητρίκαὶ φρονιίδες προδιαθεσιν εἰς τὸ νὰ δεχθῶσιν τὴν ἀγωγὴν ταύτην, εὐκολύνουσιν αὐτοῖς τὰ πρῶτα μέσα τῆς σπουδῆς. Μόνῃ ἡ μήτηρ δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαραίτητον ἐπίμονον, ἵνα κατεστήσῃ τὰ τέκνα ἱκανὰ νὰ ὑπερνικίσωσι τὰς τσοῦτον ἀπελπιστικὰς δυσκολίας, ὅφ' ὧν τρεμάζει καὶ ἀπυθῇ ὁ εὐμετάβλητος καὶ ἀπερίσκεπτος χαρακτήρ αὐτῶν· πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε ἐπ' αὐτῶν ἡ μήτηρ· πρέπει νὰ μέ-

νῃ ἐκεῖ ἀδικόπως πλησίον τῶν, ἵνα διὲ μὲν διὰ θωπείας, διὲ δὲ δι' αὐστηρότητος κατεπέσῃ τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα νὰ ἐγκαταλιφῶσι τὴν κόρυκα των καὶ τὰ παίγνιά των νὰ ἐγκύψωσι, ἐνώπιον τῶν αὐστηρῶν σελίδων βιβλίου· ἢ ἐπὶ τῶν πληκτρῶν κλειδοκυβάλου, ὅπερ καθυποβάλλει τοὺς δακτύλους των σχεδὸν εἰς βασάνους. Πῶς εἶναι δυνατόν ἀνεῦ τοῦτου τὰ κοράσια νὰ μὴ ᾔσθωσιν καὶ ἀμελήσῃ ὑπὸ τοῦς ψυχροῦς καὶ σκοτεινοῦς τοίχους ὑποτροφείου; ἐνῶ ἔχουσι τοιαύτην ἀνάγκη κινήσεως, ἀέρος καὶ ἡλίου;

Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν λοιπὸν, τὰ προῶως εἰς τὴν δημοσίαν ἀνατροπὴν ἐμπιστευόμενα τέκνα δὲν ὠρελοῦνται ἀπὸ τῆς φρονιίδος ταύτης, ἀπαυδῶσιν ἐνώπιον τῶν δυσκολιῶν καὶ ἀντὶ διὰ τῶν τιμωριῶν νὰ προσδευτῶσι, δὲν ἀποκιδῶσιν ἐκ τούτου εἰμὴ περισσότεραν ἀηδίαν καὶ ἀπέχθειαν. Εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ὑποτροφεῖα ὑπάρχουσι μαθηταί, οἵτινες καὶ τοὶ ἐπὶ δεκαετίαν σπουδάζαντες, ἐμείναν σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἀγνοίαν, ἣν εἶχον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων των.

Διότι ὡς βλέπετε, ὁ παιδαγωγὸς ὅτην καὶ ἀνδεικνύη ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν τοῦ, δὲν δύναται νὰ φρονίσῃ περὶ τῶν μαθητῶν, οἵτινες δὲν ὠρελοῦνται ποτὶς ἐκ τῶν μαθητῶν των ἐξίσου ὡς περὶ ἐκεῖνων, οἵτινες ἡξέυρουσι νὰ πορίζωνται τοὺς καρπούς αὐτῶν· ἔχει εἰς σκοπὸν, καὶ πρέπει νὰ συντελέσῃ ὅπως φθίσωσιν εἰς αὐτὸν μέρος τῶν μαθητῶν τοῦ, ἀδιαφορῶν διὰ τοῦς ἡμελείς.

Ἡ Μαρία ἀρεθίστα εἰς τὸ παρθενωγεῖον τῆς κυρίας Γερβρέας, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ μῆτε λέξιν Γαλλικὴν, χωρὶς νὰ γνωρῇ οὔτε τὰς μικροτάτας ἀρχὰς τῆς στοιχειωδестаτῆς ἐκπαιδεύσεως, ἔχουσι πικρότατα δακρυα, ἔσαν ἡ-αγκασθῇ νὰ τεθῇ ἐνώπιον μαύρης τραπέζης, νὰ κινήσῃ εἰς τοὺς δακτύλους μακρὰς βελόνας διὰ νὰ πλέκῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, αἵτινα τῆς προσδιώρυν ἐπὶ πίνακος ὑποδιδακτικῶς γηραιᾶ καὶ ἀσυμπαθῆ. Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως τῆς ἔφερε μὲν στερήσεις καὶ βασάνους· ἢ ἄλλως εἰάν ἡ αὐστηρότης τῶν διδασκαλῶν ἐμετριάζετο, τί ἤθελαι νὰ γείνη αὐτὴ ἐν μέσω τοσοῦτων κορασίων, ἄλλην ὁμιλούντων γλῶσσαν! γελῶντων διὰ τὴν Γερμανικὴν προφορὰν, δι' ἣς ἡ δυστυχὴς μικρὰ κόρη παρεμύροτο τὰς Γαλλικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας τὴν ὑποχρέωσαν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ! Ἡ νεότης εἶναι ἀνεῦ οἴκτου, εἶπεν ὁ Λαζονταίνος, καὶ ἡ μικρὰ Μαρία ὑπέφερε καθ' ἐκάστην τὰς συνεπείας τῆς σκληρᾶς ταύτης ἀληθείας. Περιφρονουμένη ἀπὸ τὰς διδασκαλούς, αἵτινες πάντοτε τὴν ἐβλεπον ἀμελή, χωρὶς νὰ ζητῶσι νὰ ἐξηγήσωσι τὸ αἶτιον τῆς ἀμελείας ταύτης, χλευαζομένης καὶ τυραννουμένης ἀπὸ τὰς συμμαθητρίδας τῆς, ἐπειδὴ οἱ διδασκαλοὶ τὴν ἀπεστρέφοντο, πάσχουσα, ἀθλίη, μελαγχολικῇ, ἡ δυστυχὴς ἐζητεῖ μόνον τὸ πῶς ν' ἀποριύγῃ τὴν διπλὴν κόλασιν τῶν πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ τῶν πρὸς τὴν ἀναπαύσιν ὥρων.

Κατὰ μὲν τῶν πρῶτων καθωπλίζετο μετ' ἀδιαφορίαν

καὶ ἀπίστευτον ἀδράνεια· ἀναίσθητος εἰς τὴν αἰσχύνῃ τῶν τιμωριῶν, ἀφρονεῖς εἰς τὰς στερήσεις, ἤρνειτο πᾶν εἶδος ἐργασίας, διήρχετο τὰς πρὸς σπουδὴν ὥρας τῆς εἰς ὑπνερᾶν ὀνειροπώλησιν καὶ ἐνεκροτέρας εἰς πάντα μετ' ἀταραξίας καὶ βαθείας ἀπαθείας. Ὅταν ἡ παράδοσις ἐτελείωνε, διὰ τὴν διαφύγην τὰς συμμαθητρίας τῆς, κατέφυγεν εἰς τινὰ σκοτεινὴν τοῦ ὑποτροφείου γωνίαν, καὶ ἐκεῖ καθημένη ἀκίνητος, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια, περιέμενε ἵνα ἀκούσῃ τὸν κώδωνα καὶ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν κλῆσιν. Ἄλλως, ἦτον ἀκαθάρτος, εἶχε τὴν κόμην τῆς ἀτακτον, τὰ ἐνδύματά τῆς κεκηλιγωμένα, τὰς χεῖράς τῆς βερυπωμένας ἀπὸ χῶμα καὶ μελάνην, τὰς ἐμβάδας τῆς στραβοπατημένας καὶ ἀνερταίνων· αἱ μόναι δὲ περιστάσεις, εἰ, ὅς ἐδίδε σημεῖα τινὰ συγκινήσεως ἦσαν αἱ ἡμέραι τῆς ἐξόδου· τότε ὡχρὰ, τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων, περιεσφύρετο περίξ τοῦ ἐντευκτηρίου, ὅπου οἱ γονεῖς ἤρχοντο ζητοῦντες τὰς συμμαθητρίας τῆς καὶ παρητήρει μετ' ἀληθῶς τῶν λύπης καὶ ταραχῆς τὰς νεανίδας ἐκείνας, ἡγαγκαλιζομένας τὰς ἐκυτῶν μητέρας καὶ ἐξερχομένας φαιδρῶς καὶ κεκοσμημένας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἵνα ὑπάγωσι καὶ δοθῶσιν εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν θεάτρων, τῶν περιπάτων καὶ μυριῶν ἄλλων διασκεδάσεων, ὅς τὸ ἐσπέρας ἐπιστρέφονται διηγούμενοι κατὰ τὰς παννυχίδας ἐν τοῖς ὑπνωτηρίοις. Τὰ διηγήματα ταῦτα δὲ ἐτάραττον μετ' ὀλιγωτέρας ζωηρότητος τὴν φαντασίαν τῆς Μαρίας, ἡ ὅσον ἡ ἐξόδος τῶν συμμαθητριῶν τῆς.

Ἡ κυρία Γερβρέα, γυνὴ ψυχρὰ καὶ συστηματικὴ, σταθερῶς εἰς τὰ αὐστηρότερα τοῦ καθήκοντος ὄρια ὑπέκρουσα, δὲν ἐθεώρει τὴν μικρὰν Γερμανίδα, εἰμὴ ὡς φορτίον καὶ ἐξευτελισμὸν τοῦ καταστηματος. Ἀφοῦ μετεχειρίσθη ὅλα τῆς αὐστηρότητος τὰ μέσα, ἔπειτα ἐδυνήθη νὰ ἐπινοήσῃ ἵνα ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ κορασίου τὴν ἀπάθειαν ταύτην, κατήντησεν εἰς τὸ ἐξῆς συμπέραςμα « αὕτη στερεῖται νοός, δὲν δύναται τις λοιπὸν οὐδὲν ὑπὲρ αὐτῆς νὰ πράξῃ. » Καὶ ἡ Μαρία ἐμείνεν εὐτως εἰπεῖν ἐγκαταλειμμένη εἰς ἐκυτὴν.

Δύο εἴη παρῆλθον.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν καθυβριζομένη καὶ σχεδὸν ὡς μωρὰ ἐγκαταλειμμένη δὲν προσελήφθη μετὰ τῶν συντροφῶν τῆς εἰς τὸν περπάτον (καὶ πῶς ἠδύναντο νὰ λαβῶσι μεθ' ἐκυτῶν κοράσιον τοσοῦτον ῥυπαρόν!), κοράσιόν τι τῆς αὐτῆς ἡλικίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν κλαῖον· ἦτο νέα τις μαθήτρια, ἥ οἱ γονεῖς τῆς πρὸ ὀλίγου ἔφερον εἰς τὸ ὑποτροφεῖον.

Ἡ Μαρία βλέπουσα τὸ κοράσιον κλαῖον, καὶ μὴ περιπαίζον αὐτὴν, ἐπροχώρησε καὶ τῷ λέγει:

— Διὰ τί κλαῖεις;

— Ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου ἄφητα τὴν μητέρα μου.

— Τὴν μητέρα σου! ἠρώτησεν ἡ Μαρία. Ἀλλὰ τί εἶναι μήτηρ; ὅλοι ἐνταῦθα ὁμιλοῦσι περὶ μητρός, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέωρον ποτὶς τί τρέχει, τί πράγμα εἶναι ἡ μήτηρ;

— Δὲν τὸ ἠξέωρεις παντάπασιν; ἡ ὥνησε τὸ ἄλλο κοράσιον μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ὅχι! βλέπεις, ὅταν ἐρωτῶ διὰ κινὴν πρᾶγμα ἰδῶ μὲ περιγελοῦν, εἰπέ μοι τὸ λοιπὸν σύ.

— Μία μητέρα, νὰ! ἦναι μία ὥραία κυρία, ὥραία ὡς τὸ ὠραιοτέρον πρᾶγμα, ἐναγκαλιζέται τὴν μικρὰν τῆς θυγατέρα, τὴν χαϊδεύει, τὴν ἀγαπᾷ, τὴν λέγει νὰ ἦναι φρόνιμη, τὴν δίδει λαχχαρικά, τὴν περιποιεῖται, ὅταν ασθεῖ.

— Δὲν ἔχω ποτὶς μητέρα! εἶπε σκυθρωπῶς ἡ Μαρία.

— Διότι ἴσως δὲν εἶσαι φρόνιμη, εἰμένα ἡ μητέρα μου μὲ εἶπεν οἱ, ἀνὲν μάθω καλὰ καὶ ἡ διδασκάλισσα δὲν εὐχαριστεῖται ἀπὸ ἐμέ, δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον ποτὲ νὰ μὲ ἰδῇ καὶ δὲν θὰ ἔχω πλέον μητέρα. Ἀπειναντίας δὲ ἐὰν εὐχαριστηθῇ ἀπὸ ἐμένα, ἡ μητέρα μου εἰς τὰς διακοπὰς θὰ ἔλθῃ ἀπὸ πολὺ μακρὰν διὰ νὰ μὲ ἰδῇ, καὶ θὰ μὲ πάρῃ μαζί της εἰς τὴν πατρίδα τῆς πολλὸν καιρόν.

— Καὶ νομίζεις, οἱ, ἐὰν ἦλουν φρόνιμη, ἐὰν ἐπιμελούμην, ἐὰν ἡ κυρία διδασκάλισσα ἦτον εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ, ἤθελα κ' ἐγὼ ἔχει μητέρα, ἢ ἰς θὰ ἤρχετο νὰ μὲ ἰδῇ καὶ νὰ μὲ πάρῃ μαζί της εἰς τὰς διακοπὰς.

— Βέβαια, εἶπε τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι παιδίον τι εὐρίσκειτο χωρὶς μητέρα.

— Λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι φρόνιμη, διὰ τοῦτο μένω πάντοτε ὁλομόνηχη. καὶ μὲ ἀνομάζου· ἡ μικρὰ ἐγχαταλελειμένη. Ὡ! θέλω νὰ γίνω φρόνιμη! θέλω νὰ ἔλθῃ μία μητέρα νὰ μὲ ἰδῇ, νὰ μὲ φιλήσῃ, καθὼς ἡ ἐδικὴ σου φιλεῖ ἐσέν, νὰ μὲ πάρῃ, καθὼς ἡ ἐδικὴ σου πέρνει ἐσέν! Ἀκουσε, ἐὰν θέλῃς, θὰ ἤμεθα φίλαι αἱ δύο μας· ἐὰν γάρ ποτε πάλιν ἡμελῆς, θὰ μὲ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρός μου καὶ τότε θὰ ἐργάζομαι πολὺ καὶ θὰ ἐνδορῶνμαι. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἀλίνα.

— Κ' ἐγὼ Μαρία.

Καὶ ἐφιλήθησαν.

Ὅταν αἱ ἄλλαι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν περπάτον καὶ εἰσημύον οὐκ ὀλίγον διὰ τὴν ἐσπερινὴν μελέτην, κατεπληγήσαν ἰδοῦσαι τὴν Μαρίαν ἐλθούσαν καὶ ἐχούσαν τὰς τρίχας καλὰς κτενισμένας καὶ τὰ ἐνδύματά τῆς ἐν τάξει. Ὁ θαυμαστός οὗτος ἰδύστην, ὅτε παρητήρησαν οἱ ἡκολούθει μετὰ προσοχῆς τὰ μαθήματα, ἐσπευδε νὰ ὠρελῇ ἀπ' αὐτῶν ἀπέδωκαν δὲ τὴν εὐτυχὴ ταύτην μεταβολὴν εἰς τὴν μετὰ τῆς νεωστὶ ἐλθούσης συναναστροφῇ, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσωσι νὰ ἐξηγήσωσιν ἄλλως τοιοῦτο φαινόμενον, ἐενορῶντο δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὴν μικρὰν νέαν, νὰ ἐπιμελῇται ἐπιμόνως. . . Μετὰ τέσσαρας μῆνας ἡ Μαρία ὁμιλεῖ καθαρῶς τὰ Γαλλικὰ, ἡξευρε ν' ἀναγινώσκῃ ὀρθῶς καὶ ἤρχετο νὰ γραφῇ καλὰ καφαλαῖα γράμματα· ἦτο τὰ πρωτότυπον τοῦ παρθενωγαγίου εὐπειθῆς, φιλόπνοος, ἐπιμελῆς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, πνευματώδης, φειδρά, δι' ἧς ἐφείλκετο πρὸς ἐκυτὴν πάντων τὴν φιλίαν.

Ἐν τούτοις ἀνησυχεῖ πολὺ περὶ τῆς ὥρας τῆς διανομῆς τῶν βροθείων καὶ τῶν διακοπῶν καὶ ἐπὶ τοῦ

ἀντικειμένου τούτου περιστρέφονται ὅλαι αἱ μετὰ τῆς μικρᾶς Ἀλίνης συνδιαλέξεις αὐτῆς.

— Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς μετὰ τρεῖς μῆνας ! ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας.

— Ὡ ! μαλιστα, πολὺ εὐτυχεῖς ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίνα· ἡ μήτηρ μου θὰ ἔλθῃ νὰ με ζητήσῃ καὶ θὰ με πάρῃ εἰς τὸν κηπὸν τῆς, εἰς τὸν ὠραῖόν τῆς κηπὸν, ὅπου εἶναι δένδρα μεγάλα, μεγάλα καθὼς αὐτὸ τὸ σπῆτι, καὶ ἔπειτα κύκνοι, καὶ ἔπειτα πλοισάριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφός μου με περιδιαβάζει.

— Καὶ ἐγὼ, ἔλεγεν ἡ Μαρία, καὶ ἐγὼ θὰ ἶδω τὴν μητέρα μου· θὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, θὰ τὴν εἰπῶ, ὅτι τὴν ἀγαπῶ, δὲν θὰ τὴν ἀφίσσω οὕτε μίαν στιγμήν· βλέπεις ἀγαπητὴ Ἀλίνα, πόσον θὰ ᾔμαι εὐχαριστημένη, ὅταν θὰ τὴν εἰπῶ, ἡ μικρὰ σου θυγάτηρ εἶναι τῶρα φρόνιμη, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ ἶδῃ τὴν μητέρα τῆς.

— Δὲν εἶδες ποτὲ τὴν μητέρα σου ἐντὺ ; τὴν ἠρώτησεν ἡ σύντροφός τῆς.

— Δὲν ἤξεύρω, ἂν ᾖ ὄνειρον, ἀλλὰ εἶναι πολὺς καιρὸς, πολὺς, πολὺς καιρὸς· ἤμην πολὺ μικρὰ, καὶ μία κυρία ὠραία, ὠραία μ' ἐκράτει εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ με ἐχαίδευε . . . Μίαν ἡμέραν εὐρέθην εἰς τὰς χεῖρας μεγάλου τινὸς μαύρου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος με ἐκτυποῦσεν, ὅταν ἔκλαια· καὶ ἔπειτα ἀφ' οὗ ἐκλείσθην πολὺν καιρὸν εἰς ἓνα σπῆτι με μεγάλα παράθυρα, μ' ἔβαλον εἰς ἓνα σπῆτι τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο, καὶ ἐξόπνησα εἰς τὸ σπῆτι τῆς δασκαλίστας, εἰς τὸ ὑποτροφεῖον τοῦτο.

— Ἡ κυρία αὕτη ἦτον ἡ μητέρα σου, διότι μία μητέρα εἶναι πάντοτε ὠραία, ὠραία βλέπεις.

— Πόσον ἤθελα νὰ ἔλθουν αἱ διακοπαί.

— Ἀμ' ἐγὼ, Μαρία;

— Τὴν μητέρα ! θὰ ἶδῶ τὴν μητέρα ! ὦ ! πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν βραβείων.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐφθασε τέλος.

Ἡ διανομὴ τῶν βραβείων γίνεται συνήθως περὶ τὰ μέγα τοῦ Σεπτεμβρίου. Αὕτη ἡ ἡμέρα περιμένεται με μεγάλην ἀνυπομονήτιαν ἀπὸ τὰ παῖδια καὶ με μεγάλην ἀγωνίαν ἀπὸ τὰς διδασκαλίστας διότι εἶναι ἡμέρα δοκιμασίας.

Ἀνοίγουσι καὶ τὰ δύο φύλλα τῶν τριπλῶν θυρῶν συνήθως κεκλεισμένων· πλησίον αὐτῶν ἵσταται ὁ οἰκοφύλαξ, ὅπως καταθαμβωμένος ἀπὸ τὴν ἀρθροίαν τῆς λάμπης ἀπὸ τὴν ὁποίαν πλημμυρεῖ τὸ προσκύλιον. Πλησίον δ' αὐτοῦ ἵσταται ἡ ὀμήγουρις τῶν διδασκάλων τοῦ ὑποτροφείου, μεταβιβλημένων εἰς τελετάρχας, σπευδόντων περὶ τῶν οἰκογενειῶν, αἵτινες καταβαίνουν ἐκ τῆς ἀμάξης, καὶ τὰς ὁποίας ὁδηγοῦσι δι' ὅλης τῆς οἰκίας, ἐφ' ἧς εἰσι διεσπαρμένα ἄνθη λαμπρά, τὰ πάντα εἶναι ῥοδόχροα καὶ κεχρωματισμένα. Ἐδῶ λευκὸς καπνὸς εὐώδης ἀναβαίνει ὡς θυμίαμα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μαγειρείου· περαιτέρω διὰ τῆς εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς διανομῆς ἀγοῦστος ἐξ ἀνθίων ἀλωῆς, εὐκόλως τις παρατηρεῖ τὸν χορὸν τῶν ὑπηρετῶν, λευκὰ ἐνδεδυμένων καὶ

ἀσχολουμένων μετὰ μετρίοφροσύνης καὶ δραστηριότητος, τῶν μὲν εἰς τὸ νὰ καθαρίζωσι τὰ ἐπαπλώματα, τῶν δὲ τὰς σινδόνας, τῶν δὲ νὰ τριβῶσι καὶ νὰ σπογγίζωσι, καὶ πάντων ἐνὶ λόγῳ φυλαττόντων τὴν συνθήκην τοῦ προγράμματος *Καθαριότης, Ὑγιεινότης*.

Τὰ βραβεῖα διανέμονται συνήθως ὑπὸ σκηνῇ στήμεν μετὰ τῶν δένδρων τοῦ κήπου. Φθάνουσιν εἰς αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ ἐκθίσεως σχεδιασμάτων καὶ κεντημάτων, ὧν τὰ κίτρινα καὶ κυανὰ χαρτὰ λάμπουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ σκηνὴ εἶναι ὡς αὐτὴς κεχωρισμένη· οἱ μὲν γονεῖς κάθονται ἐν τῷ μέσῳ, αἱ ὑπότροφοι ἐκατέρωθεν, ἅπασι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνδεδυμένοι, με ἀπλουσιάνη κομψότητα. Ὡ Θεέ μου ! ὅλαι ὁμοῦ φοροῦνται λευκὴν μουσελίναν, με τὴν κόμην κομμοδεμένην, με μίαν ταινίαν, ἐνίοτε δὲ με μικρὸν περιζώμα ἐκ μαύρου βαμβακεροῦ.

Πρῶτον ἐπίσημον, συνήθως εἰς ἀκαδημικὸς κάθεται πλησίον τῆς διευθυντρίας, ὅπισθεν δὲ οἱ καθηγηταί. Ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα εἰς ἀνάγκην νὰ ἀντικρούσωμεν καὶ καταστρέψωμεν πρόληψιν τινα. Πολλοὶ φαντάζονται εἰσέτι, ὅτι εἰς παρθεναγωγεῖον ὑπάρχουσιν διδασκάλισσαι καὶ ὑποδιδασκαλίσσαι· ἅπαται, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν ὑπάρχουσι πλέον εἴμη διδάσκαλοι καὶ ὑποδιδασκαλίσσαι.

Ὁ λόγος ἐκφωνεῖται παρὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας. Μετὰ ταῦτα ὁ διάσημος κύριος, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνωτέρω ὠμίλησα, ἐγείρεται καὶ ἀπαγγέλει ὁμιλίαν, ἐν ᾗ ὁ ῥήτωρ συγκρίνει τὸ κοράσιον τὸ καλὸν λαβὼν ἀγωγὴν πρὸς τὸ μὴ ὠρελθὲν ἀπὸ τὴν καλὴν ἀγωγὴν, ἣν πρὸς αὐτὸν προσέφερον. Τὰ πράγει εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῶν νέων καθηκόντων, αἵτινα ἐπιβάλλουσιν εἰς αὐτὰ τὰ εἶη μέχρι τῆς σπηγμῆς, καθ' ἣν γινόμεναι μητέρες οἰκογενειῶν θὰ φροντίσωσι νὰ φέρωσι τὰ τέκνα των ὡσαύτως εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς, ἥτις ὑπομειδᾷ εἰς τὰς πρώτας χαράς των, ἥτις ἀποκοιμίζει τὰς πρώτας των λύπας— γυναικὸς ἥτις εἶναι δευτέρα μήτηρ αὐτῶν. Ἡ τελευταία φράσις τοῦ ἐπιλόγου· Μέμνησθε ὅτι ὁ νικηθεὶς τὴν παραμονὴν δύναται νὰ ᾖ νικητὴς τῆς ἐπαύριον· αὕτη ἡ τελευταία φράσις, λέγω, γίνεται πάντοτε δεκτὴ, ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτήσεων, τῶν θαυμάτων καὶ τῶν λυγμῶν πάντων τῶν κορασιῶν, εἴτε ἀριστευσάντων, εἴτε μὴ.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λογιδρίου, προσέβησαν εἰς τὴν διανομὴν τῶν βραβείων καὶ ἐφθασαν εἰς τὴν τάσιν τῆς Μαρίας.

— Πρῶτον βραβεῖον τῆς καλλιγραφίας, Μαρία ! . . . Μαρία ! ἀνέγνωσεν ἡ διευθύντρια.

Ἡ Μαρία, τῆς ὁποίας ἡ καρδιά ἀνεσπίρτα ἀπὸ χαρὰν, ᾤσθησεν ἐκ τοῦ θρανίου τῆς καὶ ἦλθε πλησίον τῆς Γερβέας· τάλαν κοράσιον ! με τὴν καρδίαν πάλλουσαν, με τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις θαυμάτων, ἐζήτει ἀνυπομόνως ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν μυριοπόθητον αὐτῆς μητέρα, τὴν πρὸ τοσοῦτου χρόνου περιμενομένην μητέρα, ἥτις ἐμαλλε νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ εἴπῃ ;

Η ΜΑΡΙΑ.

— Κόρη μου !

Ἄλλὰ ἡ κυρία Γερβρέα ἔθεσε τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Μαρίας καὶ μόνη τῇ ἔδωσε τὸν ἀσπασμόν.

— Ἰσως λάβω καὶ δεύτερον βραβεῖον, εἶπε καθ' ἑαυτὸ τὸ μικρὸν κοράσιον, καὶ ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπιθέσῃ τὸν δεύτερον στέφανον.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ τὰ βραβεῖα ἀναγορεύουσα φωνὴ ἐπανελάθεν ἐντὸς ολίγου.

— Ὅρθογραφία, πρῶτον βραβεῖον, Μαρία ! . . . Μαρία !

Καὶ ἔτρεξεν μὲ περισσότερὰν συγκίνησιν ἢ πρότερον· ἀλλὰ καὶ τότε ἡ κυρία Γερβρέα παρουσιάσεν εἰς αὐτὴν τὸν στέφανον καὶ τὸ βραβεῖον. Εἰς τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ὄψιν, ἡ Μαρία ἐφρίκισε καθ' ὅλα τῆς τὰ μέλη.

— Ἡ μητέρα μου· εἶπε, ἡ μητέρα μου ὀφείλει νὰ μοῦ δώσῃ τὸ βραβεῖον τοῦτο.

— Τάλαινα, εἶπεν ἡ κυρία Γερβρέα, συγκινηθεῖσα μέχρι δακρύων, δὲν ἔχεις μητέρα.

Ἀκούσασα τὴν ἀπαίσιον ταύτην λέξιν, ἡ Μαρία ἔρριψεν ὀδυνηρὰν κραυγὴν.

— Τὴν μητέρα μου ! τὴν μητέρα μου ! ἀνέκραξε· θέλω τὴν μητέρα μου ! καὶ ἔδρασε νὰ τὴν ἀπαγαγῶσιν ἐκείθεν καταληφθεῖσαν ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν.

(ἰκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΗΠΟΥΡΟΣ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Μάρκο δὲ Σαλτ-Ιλαίρ).

Παρατηρήθη, ὅτι οἱ ἄνδρες, εἴτινες ἀνεδείχθησαν ἔξοχοι στρατηγοί, εἶχον ἅπαντες κλίσιν πρὸς τὴν γεωργίαν. Οἱ δύο Σκιπίωνες, ἀφοῦ ἔφερον τὴν ἰσχὺν τῆς Ῥώμης εἰς τὸν κολωφῶνά της, ἀπεσύρθησαν εὐχαρίστως εἰς τὴν μικρὰν κατοικίαν των, εἰς τὸ ὄρος Ἀτθεντίνον, καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν κηπεῖαν μετ' ἄκρας ζέσεως « Ὁ Ἀννίβας, ἀναφέρει ὁ Τίτος Λίβιος, δὲ ἦν ὀλιγώτερον ἐραστῆς τῆς γεωργίας ἀπὸ τοῦς δύο ἐκείνους ἥρωας τῆς Ῥώμης. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Ζάμας, ὅπου ἠττήθη ὁ Ἀννίβας, κατέφυγεν παρὰ τῷ Ἀντιόχῳ καὶ ἀκολούθως παρὰ τῷ Προυσίᾳ, βασιλεῖ τῆς Βιθυνίας, καὶ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ διαμονὴν, ἣν εὖτος τῷ προσέφερεν, ὁ Ἀννίβας, ἔχων τὴν θλιβεράν προαίσθησιν τῆς προσεχοῦς καταστροφῆς τῆς πατρίδος του, ἀπεχωρίσθη ὀλοτελῶς τοῦ κόσμου, καὶ ἐνησχολήθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Τέλος, ἐξακολουθεῖ λέγων, ὁ Τίτος Λίβιος, ὁ πρῶτος τῶν Καισάρων, ὁ νικητὴς τοῦ Μεγάλου Πομπηίου, εὗρε τρόπον, εἰς τὰς ταχεῖας ἐκστρατείας του, ν' ἀποδίδῃ καθεκάστην τὸν φόρον του εἰς τὴν γεωργίαν, ἐξ ἧς ἐξῆλθε ἡ τῆς Ῥώμης μεγαλειότης. Εἰς τὰς στρατοπεδεύσεις του, κατὰ τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Γαλατίαν, οἱ μηχανικοὶ τοῦ στρατοῦ εἶχον ἀείποτε τὴν φροντίδα νὰ θέτωσιν οὐ μακρὰν τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου, κῆπον, ὅπου ὁ ἥρωας ἤρχετο νὰ περιδιαβάζῃ καθεκάστην ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν, καὶ νὰ σκέπτεται περὶ τῆς δόξης τῶν ὀπλων του.

Ἀλλὰ τὸ γλυκύθυμον τοῦτο πάθος πρὸς τὴν γεωργίαν δὲν ἦν ἐξαιρετικὸν προνόμιον μόνον τῶν ἡρώων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης, τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐδηλώθη εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, χωρὶς νὰ συντελῇ εἰς τοῦτο ἡ βαρβαρότης ἢ ὁ πολιτισμός, Ἀπόδειξις, ὅ